

MSZBT-tapasztalatcsere

Az MSZMP Szeged városi és szegedi járási bizottsága propaganda- és művelődési osztályai közös szervezésében tapasztalatcsere rendeztek tegnap, szerdán délután a Szegedi Kenderfonógyár tanácskozási termében az MSZBT tagcsoportok ügyvezető elnökei és elnökségi tagjai részére. Dr. Sebe János, a megyei pártbizottság osztályvezető-helyettese előadást tartott az odesszai és a Csongrád megyei barátsági hét politikai jelentőségéről. Dr. Kanyó Ferenc, az Oktatási Igazgatóság tanszékvezető tanára a Kommunizmus Magyarországi Pártja megalakulásának 60. évfordulójáról emlékeztetett meg, majd azt követően a Magyar-Szovjet Baráti Társaság munkájáról tartottak konzultációt.

Nőorvosok megbeszélése

Egészségpolitikáinknak továbbra is kiemelt feladata az anya- és csecsemővédelem, amely mindinkább nő- és ifjúságvédelemmel fejlődik — mondotta dr. Medve László egészségügyi miniszterhelyettes a Magyar Nőorvos Társaság szerdán Pécsen megkezdődött nagygyűlésén. Bejelentette: kedvező a korajulés és a csecsemőhalálozás alakulása.

Újonc határőrök esküje

A kiskunhalasi határőrkerületnél is esküt tettek az újonc határőrök. Az ünnepi díszbe öltözött laktanyában az előjárók, több ezer szülő, hozzátartozó előtt tíz órára sorakoztak fel a legifjabb határőrök. Az ünnepségen megjelentek a Csongrád megyei párt- és állami szervek, a tömegszervezetek, a társ fegyveres testületek képviselői is. Az újonccsapatokat vezénylő parancsnok — Kollár József alezredes — jelentést a BM határőrség országos parancsnoksága képviseletében Saller Mihály ezredes és Dudás István ezredes — a magasabb egység parancsnoka — fogadta. A katonák köszöntése után Prókai Béla őrnagy, a magasabb egység politikai osztályának vezetője beszélt a katonai eskü jelentőségéről. Hangsúlyozta, hogy a határőrök békeidőben is harci feladatot látnak el.

A beszédet követően Gut-pintér Tamás újonc határőr — a csongrádi FÜTŐBER dolgozója — díszmenetben lépett a mikrofonhoz, s edesapja, edesanyja jelenlétében mondta el az eskü szövegét. Katona János határőr — a békéscsabai állami gazdaság dolgozója — a harcstársai nevében megköszönte a szülőknek és a parancsnokoknak, hogy alkalmassá nevelték őket a haza védelmére. Az Internacionálé hangjai után a katonák az előjárók és látogatóik előtt díszmenetben vonultak el. Az ünnepség után a szülők, a rokonok, jó barátok találkoztak az esküt tett határőrökkel. A szülők beszélgethettek az újoncok közvetlen parancsnokaival is, és elégedetten vették tudomásul fiuk helytállását, szorgalmas, becsületes magatartását.

Gaszó Béla

Versenyben az idővel

Cukorrépa-betakarítás

Előzetes becslések alapján a cukorgyárak azt ígérték, november első napjaiban befejezik a cukorrépa átvételét. Egyszerű oka van, hogy ezt az ígéretet nem tudják beváltani: több termelt, mint amennyire számítottak. A jól gondozott táblákról hektáronként 400—420 mázsát takarítanak be a gazdaságok. A becslések időszakában sok jól a répa minőségéről se lehetett mondani, a szeptemberi-októberi kedvező időjárás azonban sokat segített, a répa cukortartalma 15 százalék fölött van. Ez a két tényező együtt jelent jó, hiszen a bő termés csekély cukortartalommal a szállítási és földmunkák költségeit növelné, a fordítottja pedig a termelők hasznát kockáztatná.

Eddig tehát kedvezett az időjárás a répa fejlődésének is, és a betakarítást se akadályozta, mégis versenyben vannak az idővel a gazdaságok. Előrelátó jósnak kellene lenni ahhoz, hogy valaki megmondhassa, lesz-e kiadós eső a közeljövőben — a vetésekre nagyon kellene! —, vagy marad a szárazság. Ha ugyanis átázik a talaj, a szedő gépek és a szállító járművek nehezen mozoghatnak a megadós sárban, pedig megérnek 5395 hektáryi répa-termő területének eddig körülbelül 62 százalékáról tudták csak fölszedni a termést.

Sürges tehát az idő, de a cukorgyárak befogadóképessége minden évben megszabja a szedés ütemét, hiszen az említett jó idő azt is jelentette, hogy a halomba rakott répa könnyen romlik. Hűvösebbek lettek a napok, még inkább az éjszakák, a romlás veszélye csökkent, nem érdemes tehát még a szállító járművekhez igazodva se várni tovább. A feldolgozóipar — a mezőgazdasági és a szőlő-

cukorgyár — most is azt ajánlja, hogy a jó utak mellett, könnyen megközelíthető helyen tárolják a répát a gazdaságok, és akkor szállítási költségük majd, amikor a gyár fogadni tudja.

A megyei tanács mezőgazdasági és élelmiszerügyi osztályán érdeklődtünk az alkatrészellátásról, de néhány szerkezetet említve kedvezőtlen választ kaptunk. Az IFA-gépkocsik alkatrészforgója szinte krónikusnak mondható, de néhány gazdaság panasza szerint a hazai — szekszárdi — gyártmányú fejezőgéphez sem kapnak alkatrészeket.

A répafej hasznos takarmány, kutatók receptje szerint kukoricaszárral keverve is silózható, a korábbi években mégis kevés kísérletet tettek fölhasználására. Elfogadható mentség lehet, hogy ilyenkor van legnagyobb szükség a szállító járművekre a betakarítás más halaszthatatlan ágazataiban is, de ha a veszteséget nézzük, mégis inkább a megoldást kell keresnünk a termelőknek. Egyre több helyen gyűjtik össze a répafejet vagy szednek össze belőle, sőt arra is van példa, hogy répát nem termelő gazdaságok is vásárolnak. A tudományosan megalapozott új takarmányozási eljárások terjedésének köszönhető, hogy a cukorgyárak által kínált nyers répaszelet iránt is megnőtt újra az érdeklődés. Eddig minden szeletet eladták a gyárak, de éppen a több terméssel következik, hogy az előzetes szerződéseken felül is vásárolhatnak a szövetkezetek.

Nemrégiben Székkutason tanácskoztak a termelés és feldolgozás szakemberei. A korábbi évek termelési mélypontjához viszonyítva — erre a megállapításra jutottak — igen jelentős az előrelépés, de az elképzelhető felső határt még mindig nem érték el. A jobb faj-

ták többet teremnek és több cukrot adnak, jó a talajmunkával, minden termelési fázis esedékes munkájának időben történő elvégzésével, a tótávolság helyes megválasztásával a termés mennyisége és a répa cukortartalma szerinti minősége is javítható még.

Munkásmozgalmi veterán köszöntése

Tegnap, szerdán délelőtt hivatalában köszöntötte Deák Béla, az MSZMP Szeged városi bizottságának titkára 80. születésnapja alkalmából Kókai Jánost, a munkásmozgalmi régi szegedi harcát, a Szocialista Hazáért Érdemrend kitüntetettjét. A bensőséges találkozón részt vett Vajdas Józsefné, a városi pártbizottság osztályvezető-helyettese is. Kókai János 1917-ben lépett be a Vasas Szakszervezetbe, 1919-ben pedig a Kommunizmus Magyarországi Pártjába. A vörös vasaszezredben harcolt a Magyar Tanácskormányért. Részt vett az illegális kommunista párt munkájában, s a felszabadulást követően pártalapszervezetet hozott létre a Szegedi Víz- és Csatornaműveknél, és részt vállalt a tevékenységében. Később a szakmájából bizottsági titkárra, majd munkahelyén vezető főgépész. Az ellenforradalom után részt vett a párt újjászervezésében, ugyanakkor munkásor volt. Nyugdíjasként is aktívan munkálkodik körzete pártalapszervezetében.

Segítünk

Azt mondja valaki, találjuk meg a kocsiját, mert kiveszett a lélek az akkumulátorból. Ahányan vagyunk, nekiveselkedünk és tologatjuk. Megkért, hogy segítsünk, és azt mondjuk neki, amikor közzöni szépen, hogy szívesen, mások is. Ámbar máskorra nem kívánjuk neki, hogy világszép kocsija vagy ócska tragacs csodót mondjon.

Öreg éjjeliőr ül az éjszakában, és mesél, amíg hallgatják. Hetvenvalahány éve bőven termette a mesélővalót, de a kezdet mindig a háború. Megtudta délután, hogy viszik a frontra. Első dolga volt, hogy követ tett a zsebébe. Nem parittyás Dávid akart lenni abban az égisz, nagy borzalomban, hanem a feleségével akart találkozni még egyszer. Ott megy el a vonat, négy kilométerre az ő falujától, ahhoz kell a kő. Cédulát írt, rákötötte, kidobta a vonatablakon, amikor legközelebb volt hozzá a falu. Megálltak még egy éjszakára, egy napra, közel a határhoz. Kérte, engedjék ki az állomásra, este jön a felesége. Nem jött vonat este, várt hajnalig. Első ember, akit a lépcsőn lövta meglátott, a felesége volt. Egy vitte, vagy kézzel a kézre járt a kő, nem tudja, de meg se fordult a fejében, hogy valaki nem viszi haza. Létezne olyan ember, aki nem segít, ha segíthet?

Iskolát építenek, óvodát szepítenek a faluban. Segíteni hívja a tanácselnök az összes kisiparost. Ott is van mind. Fizetség? Olyan drága a kisipari munka, ma holnap nem tudjuk megfizetni, ezért mégse járt semmi. Akinek se iskolása, se óvodása nincsen, itt dolgozik az is. Lehet, hogy számítás is van mögötte: majd jön az unoka, neki is jó lesz. Lehet, hogy csak ennyi: megkérték, ott a helyem.

Pénztáros asszony mondja, ezt írom meg, ha szépet akarok. Akkor volt a sár az utcában, ha rájött az eső, elültek az autók. Nagyon nem bánták, mert nekik nem volt, és még sok másnak sincsen, de van az orvosnak. Hívják a beteghez éjnek éjadán vagy világos nappal, a sár fogja a kocsi. Mire odaér, nagyobb lehet a baj. Vagy ha nagyobb nem is lesz, szenved, aki várja. Valaki kitalálja, hozat salakot. Másik:

ha lehet, sokat hozzanak. Csináljuk meg végig az utcát! Jön a salak, tükröt és és terít az egész utca. Két birkát hoz a doktor, saját kezűleg lépteti bele a bográcsba, és estére kelvén öcsi-bács, kicsi és nagy nyálja a szája szélét, olyan jó a paprikás. Ennyi ember be nem fér a házba, terjedelmes a garázs, oda terítenek. Utcára szőlő lakodalmot lett belőle. Éjjelkor már azt sajnálják, csak egy utcájuk van, pedig ilyen a jövő héten is csinálhatnának. Sokkal jobb az áldomás birká, mint a sült galambra várni. Különbösen magukon segítettek, sárba lépő kis cipőjüket akár ki is fényesíthetik ezután.

Fölösleges szaporítani a példákat, hiszen mindenki tudja, ha kérek bennünket, a „nem” igen nehezen jön ki a szánkon. Játék kell az óvodának? Hintavagy pancsoló? Menjünk oda, csináljuk meg! Kitalálta valaki, nem biztos, hogy ez a segítség legjobb módja. Ha a pék elkezd hintát csinálni, nem biztos, hogy abba ülnek bele legszívesebben a gyerekek. Tegye mindenki a maga dolgát, csinálja azt, amihez legjobban ért. Menjen be a gyárba, dolgozzon ott, és adja oda a keresetét, ahová legjobban szeretné. Nem győzünk hírt adni róla, annyit az ilyen segítség. Vagy itt van például a kisebb-nagyobb sportpályák ügye. Dolgoznak valahol az útépitők, ott a Józsi, az úthenger, most lenne jó megcsinálni a pályát. Föl-sorolni nehéz lenne, hányat csináltak már csöndben mondot köszönömért, és hányhoz vezették oda szintén társadalmi munkában a villanyt a villanyserelők — és ha már villany van, oszlop is legyen hozzá, tejfőhő körtékkel, árnyék nélküli világítással, ne sok pénzért. Segíteni tehát tudunk.

Hacsak közbe nem jön valami. Mert itt van például a kötelező segítségnyújtás elmulasztása. Országutainkon termett meg ez a kifejezés, a jog csak paragrafusba szedte. Létezhet olyan, aki otthagyja vérben fetrengő embertársát, miután elűtötte? Ezzer véletlen játszhatott közre a balesetnél, lehet, hogy éppen az illető volt a hibás, lehet, hogy a szervízben végzett trehány munka szedte az áldozatát, de aki otthagyta, arról csak igen régi kifejezésekkel tudunk véleményt mondani.

Hallgatom a rádiót, bírósági hírt mond: foglalkozás közben elkövetett súlyos mulasztás... valami ilyesmi üti meg a fületem, amikor a tömeges baleset okát firtatják. Ha megkérték volna az illetőket éppen akkor, hogy segítsenek óvodát szepíteni vagy iskolát építeni, biztosan ráállnak, mert segíteni egyszerű dolog. És dolgozni? Pontosan és szépen? Az már kicsit unalmasabb. Dehogy akarom elverni a port az

autószerelőknél, hiszen kocsim nem lévén, nem is ismerhetem őket, de hallom káromkodni ismerőseimet, amikor szervizből hozzák ki a kocsiukat. Ezt is rosszul csinálták meg, azt is. Na jó, az autós a hibás, miért megy ki olyan kocsi az útra, amely műszaki hiba miatt balesetet okozhat. Biztosan ő áll majd a törvény elé, és ő kapja meg a magáét. De legalább lélekben nem érzi magát társatessenek, aki elfelejtette meghúzni a kormány csavarját? Dehogy felejtette! Ennek a baleknak úgy is jó lesz! Nem lett jó.

Ha ezt az autószerelőt szépen megkérnénk, megcsinálna mindent, hadd lássák, hogy tud is, akar is, szeret is segíteni. És amikor dolgozik? Ja, az egészen más.

Foglalkozás közben... kossárral önthetnénk a példát. Mindnek az a közös nevezője, hogy nem csináltak meg jól, amit csak jól, csak hibátlanul szabadna megcsinálnunk. Mert a pénz az azért vesszük föl. A jó munkáért.

Sok segítségre egyáltalán nem lenne szükség, ha a munkánkat jól végeznénk. Takarítóbrigádokat szerveznek az egyik ház körül, mert nem bírják nézni azt a sok szemetet, amelyik körülveszi őket. Olyan nagy dolog lenne nem eldobni a szemetet? Nem is munka, mégse csináljuk.

Nem tudom elhallgatni azt se, amit a bal fülembe mond bele valaki. Szakemberről van szó, sokak nevében beszél, de nem megy őtől a hatra. Olvasta az újságban, hogy itt sokan segítenek. Itt vannak ők, jönnének segíteni, de nem lehet. Képtelenek megtalálni azt az embert, aki kimondja: gyertek ekkor és ekkor. Inkább elmondja már a hatodik, mennyire nehéz egy ilyen társadalmi munkát összehozni. Mert ha ide eljön egy kubikosbrigád, és nem dolgozhat, hozzánk vágja ám az ást is, meg a lapátot is. Mind a hatnak elmondta az én emberem, hogy ez bizony így van. Legsívesebben ezt tennék rendes munkaidőben is, mert dolgozni szeretnek, de megtanulták, hogy ott mindig közbejön valami. Amikor szívességből dolgoznak, akkor ne jöjjen közbe semmi. Segítés címen ne azt írassák be a naplóba, hogy ott ültek a fa alatt fél napig, mert hiányzott valami. Javaslatlalt áll elő: aki szervezi, az is úgy vegye, hogy segítséget kértek tőle. Mert arra nem lehet azt mondani, hogy nem. Szívességből, jó szívvvel dolgozzon az is, aki összehozza mások szívességből végzett munkáját. Ne hiányozzon a terv, ne hiányozzon az anyag, ne hiányozzon semmi — legalább akkor, ha segíteni akarunk. Amikor a kocsi akarjuk tolni, legalább a kocsit ne hiányozzon.

Horváth Dezső

Haematológiai kongresszus

A csontvelő elégtelen működése okozta vérszegénység, valamint a sejtárvák vizsgálatainak elméleti kérdéseit és gyakorlati tapasztalatait összegzi a Magyar Haematológiai Társaság szerdán — a SOTE Nagyvárad téri elméleti épületében — megkezdődött VIII. kong-

resszus. A vérképző szervek betegségeivel — többek között vérszegénységgel, a fehérvérsejtséggel — foglalkozó, háromnapos tanácskozáson a hazai résztvevőkkel együtt mintegy félszáz külföldi szakember vitatja meg a témakört.

Magyar küldöttség utazott a chilei szolidaritási világkonferenciára

A november 9-én Madridban kezdődő chilei szolidaritási világkonferenciára — dr. Szentiványi Gyulánénak, az MSZMP Központi Bizottsága tagjának, a Hazafront Országos Tanácsa titkárnak vezetésével — szerdán küldöttség uta-

zott a spanyol fővárosba. A delegációban részt vesznek a magyar szolidaritási bizottság, a SZOT, a KISZ, az OBT, a chilei akcióbizottság, valamint a magyar katolikus egyház képviselői. (MTI)